

Vi skal svare på dilemmaerne med den viden, at svarene giver nogle problemer. Det er så vores opgave at få afklaret de problemer, hvert svar giver, og give vores svar med åbne øjne og bære det ansvar, vi dermed har taget på os, videre uden at blive, jeg er lige ved at sige ved med at dyrke dilemmaet og dermed skabe grobund for en fortsat usikkerhed, efter at vi har besluttet os.

Vi får næppe en bedre mulighed for at afklare vores holdninger til at komme igennem dilemmaerne på en ordentlig måde end den, vi har i dag. Der er forelagt et meget grundigt udvalgsarbejde for os med et forslag, som går i lag med dilemmaerne på en gennemtænkt og konstruktiv måde, og debatten, som så formelt er åbnet i dag, er gået for sig i månedsvis med synspunkter, som i meget høj grad illustrerer dilemmaerne. Jeg håber, at vi også vil være i stand til hurtigt at finde vejen gennem dem.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det var sådan lige før, at fru Pia Gjellerup blev sådan lidt skolefrøkenagtig og lidt moraliserende om i hvert fald for Venstre selvfølgelige ting.

Men jeg vil da godt kvittere for, at Socialdemokratiet overvandt sig selv og i dag står som medforslagsstiller ud fra den fælles aftale, vi har, at vi naturligvis ikke er bundet af noget. Jeg synes egentlig, det er besynderligt, at når Folketinget endelig gør sig til lovgiver og selv fremsætter sine forslag, kan det give anledning til så megen tummel, som tilfældet har været.

Fru Pia Gjellerup siger, at debatten har været skotskternet. Vi udgør jo også forskellige farver i det skotskternede tæppe, så det er der sådan set ikke noget mærkeligt i. Men fordi vi altså endelig har taget os sammen til at være lovgivere, er det da klart, at hele forløbet i lovgivningsprocessen må blive anderledes, end det plejer at være. Der er ikke nogen politiske holdninger, vi skal spille op mod, og derfor er det også naturligt, at vi under udvalgsarbejdet tilkalder det udvalg, der har udarbejdet lovudkastet, og eventuelle andre sagkyndige.

Jeg vil da gerne allerede her forudskikke, at et betænkingsbidrag forhåbentlig med et meget stort flertal i Folketinget naturligvis må være anderledes, end det plejer. Det må til dels tage den plads, som et lovforslags bemærkninger har, når det bliver fremsat af en regering. Det bliver altså anderledes, men man kan sige, som Folketingets formand så tit har sagt det: Magten tilbage til Folketinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 73: Forslag til lov om ændring af adoptionsloven, indfødsretsloven og navneloven. (Ratifikation af Haagerkonventionen af 29. maj 1993 om beskyttelse af børn og om samarbejde med hensyn til internationale adoptioner).

Af justitsministeren (Bjørn Westh).
(Fremsat 14/11 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Da mit partis ordfører, fru Lissa Mathiasen, ikke kan være til stede, skal jeg på vegne af Socialdemokratiet tage stilling til dette lovforslag.

Vi har i Socialdemokratiet set frem til, at vi fik indrettet vores lovgivning på adoptionsområdet sådan, at Danmark vil kunne ratificere Haagerkonventionen om beskyttelse af børn og om internationale adoptioner. Derfor hilser vi også med stor glæde, at dette forslag er blevet fremsat, og så vidt vi kan se, indeholder det lovændringer, som muliggør en ratifikation.

Som al lovgivning, der vedrører børn, er der tale om en balancegang mellem på den ene side at sikre barnets rettigheder og på den anden side ikke at lave regelsæt, der i visse situationer kan blive i strid med barnets tarv.

Vi synes, det er godt, at der i § 6 er indsat et nyt stk. 3 om høring også af børn, som er under 12 år gamle, men vi vil godt under udvalgs-

arbejdet have lejlighed til at drøfte med ministeren, hvad der konkret ligger i bemærkningerne. Vi er enige med ministeren og for øvrigt også med Centeret for Menneskerettigheder i, at der ikke bør være en ubetinget høringspligt, for det kan være til skade for barnet i en given situation, men vi vil godt være sikre på, at barnet har en udtaleret, når visse betingelser er opfyldt.

Der kan også være enkelte andre ting, vi godt vil gå i dybden med under udvalgsarbejdet, herunder at vi godt vil vide noget mere om, hvordan ministeren vil bruge § 28, stk. 2, om anerkendelse af adoptionsbevillinger givet i hjemlandet. Men i det store og hele er vi tilfredse med forslaget, fordi det som sagt giver mulighed for at tiltræde Haagerkonventionen.

Når det er sagt, er det også vigtigt for mig at understrege, at efter Socialdemokratiets opfattelse trænger hele adoptionsområdet til en kulegravning. Som det også fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, arbejder adoptionsudvalget videre og vil afgive en betænkning om andre problemer i dette arbejde, og jeg håber meget, at ministeren kan bekræfte, at der arbejdes på at få den næste betænkning fra adoptionsudvalget inden sommeren 1997.

En række af de konkrete problemer, der efter vores opfattelse bør ses på, er oplistet i den beretning, som Retsudvalget afgav den 30. maj i år, men derudover bør også andre forhold indtages. Og jeg skal ved denne lejlighed blot nævne to.

I vores adoptionslovgivning er der ikke bestemmelser om rådgivning af ansøgere. I praksis er der i et vist omfang tale om information og rådgivning fra de sociale myndigheder og fra de formidlende organisationer, men for os er det et spørgsmål, om der gives tilstrækkelig rådgivning, eller om det ikke er et felt, der bør udbygges, og om det i øvrigt ikke bør være obligatorisk for ansøgerne at tage imod rådgivning.

En anden nyskabelse, vi ønsker overvejet seriøst, er, om adoptionsaftalerne mellem Danmark og de lande, hvorfra der adopteres, ikke bør laves på et statsligt niveau. Det kan som i Sverige være et nævn, der har det ansvar, eller også gerne en anden form for statsligt organ.

Vi finder det vigtigt, at de grundlæggende aftaler og betingelser for adoption mellem landene aftales af instanser, der ikke selv er involveret i den konkrete formidling, og når så sådanne aftaler er indgået, kan de formidlende organisationer derefter føre aftalerne ud i livet.

Gennem sådanne aftaler kan man også få løst det problem, som er behandlet i betænkningen, og som § 28, stk. 2, prøver at tage højde for. Det handler om, at en række lande – og det er ikke mindst latinamerikanske lande – kræver, at et barn først kan udleveres, når adoptionen er gennemført i oprindelseslandet, hvilket ofte sker ved en domsafsigelse.

I dag er disse børn set med hjemlandets øjne bortadopteret, når en sådan domsafsigelse foreligger, medens de i Danmark svæver i en eller anden sær form for juridisk tomrum, fordi vores praksis er, at en endelig adoptionstilladelse først gives 3-6 måneder, efter at børnene er ankommet til landet. Det mener vi faktisk er en helt urimelig situation, disse børn kan blive bragt i.

Får man gennemført statslige aftaler, kunne man også få indført, at mellem lande, der har tiltrådt Haagerkonventionen, godtager modtagerlandet som hovedregel adoptioner bevilget i hjemlandet.

Jeg skal slutte med at gentage, at vi kan støtte det foreliggende forslag, idet vi godt vil understrege, at den kommende kulegravning af adoptionsområdet kan vise behov for at foretage ændringer, og vi forudsætter, at sådanne ændringer selvfølgelig kan ske, så længe de befinder sig inden for Haagerkonventionens område.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Lovforslaget her har som sit formål at gennemføre Haagerkonventionen om beskyttelse af børn. Indholdet af lovforslaget er Venstre enig i.

Jeg har kun et enkelt spørgsmål til justitsministeren: Kan justitsministeren oplyse, hvor langt adoptionsudvalget er nået i sit arbejde om liberalisering af adoptionslovgivningen, og hvornår ventes arbejdet færdigt?

Bendt Bendtsen (KF):

Jeg skal starte med at sige, at Det Konservative Folkeparti støtter lovforslaget. Vi finder det positivt, at vi nu kan ratificere Haagerkonventionen. Vi har også med tilfredshed noteret os, at adoptionsudvalget er på vej med den betænkning, som skal give en liberalisering af adoptionslovgivningen.

Lovforslaget i dag er positivt ved, at der arbejdes internationalt på det her område, så det sikres, at alle adoptioner bliver gennemført med den størst mulige respekt for de involverede, herunder selvfølgelig børnene.

Lovforslaget lægger op til nogle måske små ændringer, men de er alligevel af stor betydning i mange tilfælde. Bestemmelser om at udvide kravet om at høre børnene, også når de er under 12 år, om adoption og navn, er vi godt tilfredse med, vel at mærke når barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det.

Også de øvrige rettelser er vi enige i, og konventionens principper om familie, beskyttelse af individet baserer sig på principper, som Det Konservative Folkeparti helt og fuldt kan tilslutte sig.

Med disse bemærkninger kan vi tilslutte os forslaget, og vi ser frem til behandlingen af de kommende ændringer i adoptionslovgivningen.

Anne Bastrup (SF):

Det var en skuffelse, da vi fik betænkningen fra adoptionsudvalget, en skuffelse, fordi udvalget på ingen måde havde anvendt muligheden for at gøre op med bare nogle af de problemer, der er forbundet med adoption i Danmark. Men også en skuffelse, fordi forslaget fra udvalgets side kun ændrer på minimale områder tvunget på grund af ratifikationen af Haagerkonventionen. Heldigvis har Justitsministeriet dog i det mindste søgt at opfylde konventionens krav om at høre barnet og her sat sig ud over udvalgets konsekvente minimumsløsninger.

SF havde håbet, at justitsministeren havde set mere på den beretning, som Retsudvalget skrev sidste forår, og søgt at tage nogle af problemstillingerne ind i lovændringen nu.

Lad mig pege på reglerne om aldersforskelle mellem adoptant og barn, hvor mange børn et par må adoptere, ansøgenes egen indflydelse på godkendelsesprocessen, bedre forberedelse af adoptivforældre, den manglende ensartethed i samrådenes afgørelser, omkostningerne ved adoption af udenlandske børn.

Sundhedsministeren har forslaget om udvidelse af reglerne for kunstig befrugtning til behandling. I den forbindelse har SF peget på det håbløse i, at man tilsyneladende vil stå på hovedet for at sikre et par muligheden for at føde deres eget barn, hvorimod en simpel vejledning i at adoptere et udenlandsk barn ikke er en del af myndighedernes almindelige forpligtelse, før man skrider til behandling på grund af barnløshed.

Vi hører med jævne mellemrum om, hvor svært det er at adoptere. Helt almindelige mennesker gennemgår ubehagelige undersøgelser hos de danske adoptionsmyndigheder og nærer

en skræk for at brokke sig, fordi de frygter, det skal gå ud over deres godkendelse. Vi ved, at de danske adoptionsformidlingscentre ikke havde svært ved at lade prisen for adoption stige præcis svarende til det beløb, som Folketinget bevilgede ved udenlandsk adoption.

SF så gerne, at ministeren havde benyttet sig af ratifikationsprocessen af denne her konvention til at få sat et ordentligt tilsyn i gang med adoptionsformidlingsorganisationerne. Det fremgår jo oven i købet af Haagerkonventionen, at ingen må drage økonomisk vinding af formidling af adoption.

Og så er, som fru Dorte Bennedsen jo også var inde på, dansk adoptionspraksis besjælet af en besynderlig regel, som jeg ikke fatter. Jeg tænker på 3-måneders-fristen. Når forældre kommer hjem med deres barn, skal de have barnet i 3 måneder, før endelig adoptionsbevilling kan udstedes. Hvorfor denne besynderlige regel? Hvad er retstilstanden for det barn, som jo i virkeligheden kan risikere at miste én af sine forældre i den periode på grund af dødsfald? Kan den tilbageblevne forælder så ikke adoptere? Og hvad sker der i givet fald med barnet? Så vidt jeg ved, har der ud af de 1.400 adoptanter været 2 situationer, hvor man ikke har godkendt. Er det nødvendigt med denne her regel?

Hvorfor har ministeren ikke benyttet sig af lejligheden til at få etableret en rådgivning for ansøjerne? Den rådgivning, som man kan få af de godkendende myndigheder, er jo ikke meget værd. Ingen, der ønsker godkendelse, tør jo spørge om ting over for undersøgeren af frygt for, at undersøgeren i så fald kommer i tvivl om, hvorvidt det er et ærligt ønske om at få det her barn, eller om, hvorvidt ansøgerne kan tage vare på et barn.

Jeg kunne godt tale videre i lang tid, men vil afslutte med, at SF vil bruge tiden i udvalget til at få elementære ting ind i lovforslaget, så vi ikke skal vente på et eller andet nyt udvalgsarbejde, som ikke rører ved de grundlæggende problemer i dansk adoptionspraksis.

Og jeg vil henvise til, hvad fru Birthe Rønn Hornbech sagde under sidste sag på dagsordenen: Magten tilbage til Folketinget. Vi skal ikke have kulegravet adoptionsområdet. De fleste problemer er kendt, og vi skal ikke lade det her udvalgsarbejde fortsætte i årevis. Det tog udvalget 1 år at få lavet det her lovforslag, og det burde ikke være så besværligt.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg tror, at fru Anne Baastrup og jeg – at vore partier – er ganske enige i synet på det, der er behov for omkring kulegravning og ændringer på adoptionsområdet.

Men når fru Anne Baastrup nu siger, at hun vil bruge tiden i udvalget til at få disse ting ind i det her forslag, så er jeg nok uenig med hende, for det har allerede taget tid at få ratificeret Haagerkonventionen. Det her forslag handler om det, og der er efter vores vurdering ingen grund til at trække det i langdrag. Hvis vi skal have alle de andre fornødne ændringer ind, så bliver det en meget lang proces. Det har været vores holdning. Lad os så få det her igennem, lad os få ratificeret Haagerkonventionen, men lad os samtidig benytte lejligheden til at speede op på de andre områder.

Jeg er meget enig i behovet, og jeg tror også, at jeg i mange af detaljerne vil være enig med fru Anne Baastrup.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg er glad for, at fru Dorte Bennedsen er enig med mig, men jeg har det grundlæggende problem, at det har taget det her udvalg 1 år at få strikket dette lovforslag sammen. Hvis udvalget i stedet tog fat i vores beretning – det er relativt nemt at lave nogle ændringsforslag – ville det kunne laves i løbet af en uge, hvis vi vil.

Vi kan ikke blive ved med blot at lade det her udvalg sidde og snakke og sylte. Det tog næsten trekvart år fra det tidspunkt, hvor justitsministeren havde besluttet sig for, at det skulle ned-sættes, til det holdt sit første møde. Hvor lang tid skal der gå, før vi får ryddet op i de her regler?

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Det er meget sjældent, at jeg er et pænt menneske, men det var jeg faktisk tidligere på dagen, da vi behandlede L 23 og L 24 og jeg sad nede på min stol og genlæste fru Anne Baastrups betænkingsbidrag til L 23 og L 24. Der var ud over en gloriepudsning af en art og et omfang, jeg sjældent har set magen til, brugt jeg ved ikke hvor mange og hvor stærke ord som hastværksarbejde og tromles hurtigt igennem og vigtige forslag. Det var fuldstændig urimeligt. Nu siger fru Anne Baastrup, at vi kan klare et område som det her på 8 dage. Fru Anne Baastrup må

være meget dygtig. Jeg tør ikke på 8 dage gå ud og lave en gennemgående ændring til forbedring af vores adoptionslov.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Hvordan vil fru Dorte Bennedsen så rent faktisk sikre, at den her adoptionslov bliver gennemført bare på et rimelig tidligt tidspunkt, når det tager udvalget et helt år at få lavet sådan et lillebitte lovforslag, som jo blot handler om at lave Haagerkonventionen om til dansk ret?

Det kan ikke tage ret lang tid at lave resten af tingene, for sagen er jo blevet belyst gennem de kritikpunkter, der har været fra de forskellige adoptanter gennem de sidste mange, mange år, og der er et bredt flertal her i Folketinget, der ved, hvad det er, vi vil. Vi skrev en beretning om det sidste år. Vi har en bred enighed om, at der er nogle ting, der skal tages op. Hvorfor kan vi så ikke selv gøre det?

Formanden:

Så er det hr. Bjørn Elmquist som ordfører.

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg har desværre været nødt til at være borte fra salen og deltage i finanslovforhandlinger, så jeg ved ikke, om Socialdemokratiets ordfører allerede har sagt, at Det Radikale Venstre støtter ministerens forslag. Det havde vi sådan set aftalt. Men nu kommer jeg for en sikkerheds skyld på talerstolen igen, for jeg er nået tilbage. Vi støtter naturligvis forslaget, og det tror jeg vi alle sammen kan i denne Folketingssal. Det skulle undre mig, om der var nogen, der ikke kunne.

Ligesom fru Anne Baastrup her har interesse-ret sig for det næste skridt – det kan jeg også forestille mig at andre har gjort – så interesserer det også Det Radikale Venstre, og vi føler, at der er punkter i den eksisterende adoptionslovgivning, som ikke er til behandling med det her lovforslag, men hvor vi alle sammen har en utålmodighed for at komme videre. Og jeg vil tro, at de medlemmer, der er i udvalget, noterer sig den utålmodighed, vi alle sammen nærer i så henseende, og jeg er sikker på, som også justitsministeren har givet udtryk for, at udvalget vil lægge sig på sinde meget hurtigt at komme med et oplæg til nye lovinitiativer på dette område.

Tom Behnke (FP):

Også Fremskridtspartiet kan naturligvis støtte lovforslaget fra justitsministeren. Der er ingen tvivl om, at Haagerkonventionen er en god konvention. Der er ingen tvivl om, at Danmark naturligvis skal indrette sin lovgivning, så den er i overensstemmelse med Haagerkonventionen, og således at vi endelig kan få ratificeret Haagerkonventionen. Det er vi i Fremskridtspartiet helt enige i.

Vi er også helt enige i, at det er et hensigtsmæssigt, et fornuftigt og et godt princip, at man spørger det pågældende barn til råds om, hvad barnet selv mener om spørgsmålet. I forslaget er der lagt op til, at det skal være obligatorisk, at barnet skal spørges, når barnet er fyldt 12 år, og at der skal ske en samtale forinden, hvor barnet bliver gjort bekendt med og forstår, hvad det vil sige at blive adopteret. Det synes vi er godt, og det er fornuftigt.

Men når vi så kommer til de børn, der er under 12 år, fremgår det af forslaget, at man først skal vurdere, om barnet overhovedet er modent nok, egnet til at tilkendegive, hvad barnet selv mener. Det er vi lidt bekymrede ved i Fremskridtspartiet, for hvem skal så vurdere det, og er det den rigtige vurdering, man når frem til?

Vi kunne godt tænke os, at princippet var omvendt, og at alle børn skulle spørges, men at man så selvfølgelig tillagde barnets udtalelse vægt i forhold til barnets modenhed. Vi forstår også godt, at der vil kunne være nogle enkelte tilfælde, hvor det vil være helt uhensigtsmæssigt, at man overhovedet gør det, men jeg føler, det må være udgangspunktet. Det er i hvert fald Fremskridtspartiets udgangspunkt, at barnet i alle tilfælde skal spørges, men det må vi kunne diskutere os frem til igennem udvalgsbehandlingen.

Så vil jeg også godt sige, at jeg, blot for at det ikke skal stå uimodsagt, er helt uenig med fru Dorte Bennedsen i, at staten skal til at spille en større rolle i spørgsmål om adoptionssager. Det er jeg ikke enig i. Det kan være meget godt, at man aftaler noget landene imellem, men som det fungerer i dag, synes jeg, det er ganske tilfredsstillende.

Nej, det, der må være nøgleordet i alt det her, er liberalisering af adoptionslovgivningen, og vi er jo i Folketinget enige om, at denne lovgivning skal liberaliseres, for det blev Folketinget i forbindelse med Fremskridtspartiets beslutningsforslag nr. B 112, som man jo lavede en ganske

fin beretning til, hvori Folketingets partier tilkendegav, at det, man ønskede, altså var at liberalisere det og gøre det mindre omstændeligt og prøve at få nogle af de bureaukratiske ting luget ud.

Og når alle Folketingets partier er enige i det mål, kan det jo undre, at man så ikke når noget hurtigere frem til målet, at udvalget, som det er blevet nævnt før, skal sidde i trekvart år, før det overhovedet holder det første møde. Det er jo helt uacceptabelt. Når vi er enige om, hvor det er, vi vil hen, må det også være muligt for os at sætte os om bordet og ret hurtigt finde ud af, hvordan vi får skrevet de konkrete lovparagrafer. En liberalisering skal der i hvert fald til.

Men som sagt går lovforslaget her jo i virkeligheden »kun« ud på at ratificere Haagerkonventionen, og det støtter Fremskridtspartiet.

Søren Søndergaard (EL):

Indledningsvis skal jeg på vegne af Enhedslisten tilslutte mig lovforslaget om en ratificering af Haagerkonventionen om beskyttelse af børn og samarbejde med hensyn til internationale adoptioner.

Enhedslisten har tidligere givet udtryk for sin positive holdning til adoption, og vi ønsker, at alle de forhindringer, som lægges i vejen for internationale adoptioner, ophæves, i det omfang vi i Danmark selv er herre over det. Det drejer sig bl.a. om tilskud til adoptanter og om de mange større eller mindre økonomiske forhindringer, der gør, at man desværre ikke kan tale om en ligestilling mellem adoptanter og barnløse, som vælger at gå igennem sundhedssystemet.

Men disse spørgsmål og en række andre forhold, som også adoptanternes forening, Adoption og Samfund, har peget på i de henvendelser, vi har fået fra den, vil vi i denne omgang lade ligge og afvente den revision af adoptionslovgivningen, som bemærkningerne i lovforslaget stiller i udsigt, og som jeg forstod på Socialdemokratiets ordfører kommer snart.

I det foreliggende lovforslag er der en række forbedringer, først og fremmest at også børn under 12 år skal inddrages og spørges i forbindelse med adoption. Det støtter vi.

Derfor ønsker Enhedslisten også, at det foreliggende lovforslag får en så hurtig behandling som muligt. Og man kan sige, at det er efterhånden påkrævet, da der nu er gået 3½ år, siden mødet i Haag blev afholdt. Alligevel har Justitsministeriet ifølge bemærkningerne først nedsat

et udvalg til at se på lovkonsekvenserne af Haagerkonventionen den 12. oktober 1995, dvs. 2½ år efter mødet i Haag og ½ år efter, at konventionen trådte i kraft.

Så må jeg næsten spørge: Har man virkelig været 2½ år om at foretage »en foreløbig gennemgang af konventionen sammenholdt med gældende dansk ret«, som det så dunkelt hedder i bemærkningerne? For mig ser det mest ud som nøleri i Justitsministeriet. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men hvad er ellers årsagen til, at man ikke umiddelbart efter mødet i Haag gik i gang med implementeringen, sådan at vi f.eks. kunne have tiltrådt konventionen samtidig med, at den trådte i kraft?

Når vi hæfter os ved det spørgsmål, skyldes det først og fremmest bekymring over, at den sene tiltræden af konventionen kan få konsekvenser, f.eks. ved at de modtagerlande, der først har tiltrådt konventionen, får fortrinsret hos afgiverlandene. Og så vidt jeg kan se, har en række afgiverlande pr. 5. juli 1996 tiltrådt konventionen, og det er selvfølgelig tankevækkende, at administrationen i disse lande – som fortrinsvis er udviklingslande – tilsyneladende fungerer hurtigere end administrationen i Justitsministeriet her i landet.

Men det vigtigste spørgsmål er dog alligevel, om det kan få betydning for antallet af foreslåede børn fra afgiverlandene, og derfor vil jeg spørge justitsministeren, hvilke modtagerlande der har ratificeret aftalen på nuværende tidspunkt, og hvornår de har gjort det.

Jeg håber selvfølgelig på hurtige svar på disse spørgsmål, da vores formål bestemt ikke er at trække sagen i langdrag. Den har trukket længe nok ud, så nu må vi se at få den færdig.

Poul Nødgaard (DF):

I Danmark taler man jo så meget om barnets tarv, og her synes jeg, at der virkelig er et forslag, der sikrer barnets tarv, bl.a. ved, at barnet bliver inddraget. Så i Dansk Folkeparti synes vi, lovforslaget er et godt forslag, og vi hæfter os ikke så meget ved, hvor lang tid det har været undervejs. Nu ligger det her, og nu drejer det sig om, at Folketinget i stor hast kan vedtage forslaget.

Jeg forstår ikke rigtig SF's ordfører, der ligesom var inde på nogle forhalingsmanøvrer i forbindelse med forslaget. Det er vi i hvert fald ikke indstillede på. Vi vil arbejde målbevidst på, at lovforslaget får en hurtig gang gennem Folketinget.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg vil sige tak til ordførerne for en positiv modtagelse af dette lovforslag, og jeg skal være den første til at beklage, at der er gået lang tid, men der har altså også været et juridisk arbejde, der skulle gøres på en god måde.

De spørgsmål, der har været stillet, vil jeg gerne besvare i udvalget, for jeg er ikke på stående fod i stand til at forklare, hvilke lande der allerede har ratificeret konventionen, men det kan jeg vende tilbage til i udvalget.

Og jeg vil sige, at for mig er det også afgørende, at vi ser på barnets tarv, når vi drøfter disse spørgsmål.

Til fru Dorte Bennedsen vil jeg sige, at jeg gerne vil have, at udvalget også kigger på de emner, fru Dorte Bennedsen nævnte her, og så kan jeg jo oplyse, at jeg i denne uge har et møde med formanden for udvalget for at drøfte, hvor hurtigt arbejdet kan gennemføres i udvalget. Og jeg ser gerne, at vi snart får nogle forslag, som kan være med til at ændre reglerne i den retning, som et stort flertal her i Folketinget ønsker.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 70: Forslag til lov om ændring af lov om kommunernes styrelse. (Københavns Kommunes inddragelse under loven).

Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 14/11 96).